

1. Беловицкая А.А. Общее книговедение : учеб. пособ. / А.А.Беловицкая. — М.: Книга, 1987. — 256 с. 2. Кулешов С. Документальні джерела наукової інформації: Поняття, типологія, історія типологічної схеми / С.Кулешов. — К., 1995. — 191 с. 3. Кулешов С. Документознавство: Історія. Теоретичні основи / С. Кулешов ; УНДІАСД, ДАККГМ. — К., 2000. — 162 с. 4. Кулешов С.Г. Загальне документознавство: навч. посіб. / С.Г. Кулешов ; Укрдержархів, УНДІАСД. — К.: ВД «Києво-Могилянська академія», 2012. — 123 с. 5. Кушнаренко Н.Н. Документоведение: учеб. [для студ. вузов культуры] / Н.Н. Кушнаренко. — 4-е изд., переработ, и доп. — К.: Знання, 2002. — 459 с. 6. Швецова-Водка Г. Перший підручник з документознавства. — Рец. на кн.: Кушнаренко Н.Н. Документоведение : учеб. для студентов ин-тов культуры ; Харьк. гос. ин-т культуры. — Харьков, 1997. — 384 с. / Г.Швецова-Водка // Вісник Книжкової палати. — 1998. — № 2. — С. 24–25. 7. Швецова-Водка Г. Про обсяг поняття «книга» в документознавстві / Г. Швецова-Водка // Бібліотечний вісник — 1998. — № 4. — С. 9–11. 8. Швецова-Водка Г.М. Типологія документа : навч. посіб. [для студ. ін-тів культури] / Г.М.Швецова-Водка ; Рівн.держ. ін-т культури. — К.: Кн. палата України, 1998. — 80 с.

СООТНОШЕНИЕ «КЛАСИЧЕСКОГО» И «НОВОГО» ДОКУМЕНТОВЕДЕНИЯ В СОВРЕМЕННОЙ УКРАИНЕ.

У статье рассмотрены современные концепции документоведческой науки в Украине. Автор исследует историю развития документоведения и изменение подхода к предмету его изучения. Раскрыты подходы современных авторов к этой проблематике.

«CLASSICAL» AND «NEW» DOCUMENTATION'S RATIO IN MODERN UKRAINE.

The article reviews current concepts of documentation-science in Ukraine. It traces the history of documentation and change in the approach to the subject of this research. The approaches of contemporary authors in this issue are highlighted.

Стаття надійшла 05.11.2012

УДК 651.41.9(075.8)

Г.З. Гіряк

Українська академія друкарства

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЛОВОДСТВА В УКРАЇНІ

Висвітлено основні наукові студії над проблемою формування понятійного апарату діловодства як окремої галузі знань. Фрагментарно подано наукові дослідження історії управлінської діяльності в Україні. Основну увагу зосереджено на виокремленні актуальних та перспективних напрямів розвитку діловодства в умовах сьогодення.

Діловодство, документознавство, понятійний апарат, термінологіка діловодства, історія діловодства, нормативно-правова площина, науково-методична площина діловодства.

Сучасний діловий світ неможливо уявити без потужних потоків інформації, що найчастіше оформлена документально. За роки незалежності організація діловодства в Україні зазнала кардинальних змін, що зумовлено процесами державотворення, формуванням власної законодавчої бази, впровадженням новітніх інформаційних технологій, впливом міжнародного досвіду з керування документацією тощо.

У будь-якій галузі знань обов'язковою умовою є формування уніфікованого понятійного апарату, що злагоджує внутрішню систему певної сфери та дає можливість їй взаємодіяти з іншими галузями.

У державному стандарті України «Діловодство й архівна справа», чинному від 1 липня 2005 року, «сформульовано однозначно встановлені терміни та поняття діловодства й архівної справи з метою узгодити понятійний апарат цієї галузі знань з іншими національними та міжнародними стандартами у сфері інформації та документації» [16, с. 6].

Сьогодні існують місцерізні підходи та розбіжності думок щодо визначення основних понять сфери діловодства. «Стандартизація складу термінів діловодства та визначення їх понять є важливою не тільки в теоретичному аспекті, а й для вирішення проблеми їх уніфікованого застосування у нормативно-правових актах, нормативних і методичних документах з організації діловодства» [10, с. 56].

Над питаннями уніфікації терміної лексики цієї наукової галузі працювали: І.Є. Антоненко, В.В. Бездрабко, О.М. Загорецька, М.В. Комова, С.Г. Кулешов, Ю.І. Палеха, М.С. Слободяник тощо. На розвиток національної термінології вплинули студіювання радянських (нині російських) учених В.Д. Банасюкевича, М.В. Ларіна, А.М. Сокової, Ю.М. Столярова та інших.

Важко переоцінити внесок С.Г. Кулешова у розвиток термінології документознавчого забезпечення управління. Дослідник є автором першого в Україні навчального посібника з управлінського документознавства, де виокремлено поняття *управлінський документ, документування управлінської інформації, документація, документаційний фонд* та ін. Основним у понятійному апараті діловодства науковець називає *документ*. Окрім того, С.Г. Кулешов виокремлює документи за: ознакою змісту — науково-технічний, управлінський, юридичний, медичний; *знаковою характеристикою інформації* (картографічний, нотний); *характеристиками зовнішньої форми, матеріального носія інформації* (кодикологія, папірологія, берестологія, електронне документознавство та ін.); *жанровою ознакою* — епістолологію, літописознавство, дипломатику тощо [13, с. 19]. Увівши до обігу таку класифікацію документів, автор конкретизує дефініції й окреслює цілий пласт необхідних термінознавчих досліджень.

Дослідження основних етапів розвитку української документознавчої термінології здійснила М.В. Комова. Науковець у монографії «Українська документознавча термінологія: шляхи творення та функційні особливості» також аналізує найпоширеніші групи термінів у лексико-семантичному та словотвірному аспектах.

Центральне, базове поняття документаційного забезпечення управління – документ – знайшло свій аналіз у статті В.Т. Савицького. Автор розглядає варіантне трактування цього терміна у різних наукових галузях (документознавство, інформатика, музеєзнавство, бібліотекознавство, архівознавство), «кожна наукова дисципліна у визначенні документа виділяє, як правило, якийсь один аспект» [18, с. 56].

Студії над проблемою стандартизації складу термінів діловодства проводить О.М. Загорецька [10, с. 139], розглядаючи такі поняття, як *службовий документ, організаційно-розпорядчий документ, управлінська документація, документування управлінської інформації, правила документування, організація роботи зі службовими документами, документообіг, документаційний фонд, служба діловодства, інструкція з діловодства, номенклатура справ, строк зберігання службових документів*. Разом з тим дослідниця наводить цілу низку термінів, які є умовно синонімічними: *діловодство, справочинство, документаційне забезпечення управління, керування документацією* та ін. А як відомо, синонімія у термінній системі будь-якої наукової галузі — дуже «небажане» явище.

Збагачення терміносистеми документознавства, а відтак і діловодства у прикладному аспекті, знайшло своє наукове обґрунтування у праці В.В. Бездрабко. Дослідниця пояснює таке явище стрімким розвитком діловодства. Окрім того, В.В. Бездрабко виділяє три чинники інтенсивного збагачення термінологіки діловодства: 1) «зростання ролі практичної сфери роботи з документами», 2) «вдосконалення інформаційних технологій продукування, розповсюдження, використання та збереження інформації», 3) «освоєння відповідного зарубіжного досвіду» [2, с. 161]. Ще одним модерним джерелом утворення термінів є «потрапляння зарубіжних термінів» та їх адаптація на українському терміновому ґрунті. Наприклад, якщо у чинному термінологічному стандарті у сфері діловодства й архівної справи до англомовного варіанта *records management* пропонується україномовна версія *керування документацією*, то пізніше виникає уже модифікована версія – *керування документаційними процесами* [2, с. 164].

Оскільки Україна інтегрує до світового інформаційного простору, неzapеречним є факт впливу зарубіжного понятійного апарату діловодства. Окреслена проблема знайшла детальне вивчення у публікаціях І.Є. Антоненко. Окремим аспектом дослідниця виділяє проблему певного відставання вітчизняної теоретичної та методичної бази від потреб сучасної організації роботи зі службовими документами. І.Є. Антоненко уперше в українському документознавстві дослідила понятійний апарат, законодавчу й нормативну бази, особливості та проблеми діловодства за кордоном на різних етапах його розвитку впродовж другої половини ХХ – початкових років ХХІ ст. У дослідженні на основі міжнародних словників та стандартів, теоретичних праць і методичних посібників, розроблених міжнародними та національними фаховими організа-

ціями, було виокремлено базові поняття й групи термінів зі сфери діловодства і документації. На основі проаналізованого матеріалу І.Є. Антоненко дійшла висновку, що «у вітчизняному національному стандарті» є близькі, однак не тождні з зарубіжними, терміни зі сфери управлінського діловодства (наприклад: «відсутні у вітчизняній практиці діловодства такі поняття, як *документаційна система та метадані*») [1, с. 545].

Очевидною є наукознавча аксіома про три невід’ємні частини будь-якої науки – історію, теорію та практику. Короткі історико-документознавчі дослідження починають з’являтися у другій половині ХХ ст., коли документознавство як наука та навчальна дисципліна переживає утвердження.

На сьогодні відсутні фундаментальні праці з історії українського діловодства, утім є окремі напрацювання з різних історичних періодів. «Тематика перших історичних студій стосується здебільшого діловодства, архівної справи, спеціальних історичних дисциплін у загальному та конкретному документознавстві» [4, с. 105]. В окремих працях відомий історик Я. Дашкевич порушує питання документознавства як історичної дисципліни чи «книжного діловодства», започаткувавши цим ставлення до документознавства як спеціальної історичної галузі знань [6–7].

Зацікавлення історією діловодства зумовлене потребою виявити історичні передумови формування документознавства. Над цією проблемою працювали В.В. Бездрабко, С.Г. Кулешов, Н.О. Леміш, Ю.І. Палеха, І.Л. Синяк, Н.В. Сальнікова, які своїми студіями виокремили історичні традиції діловодства й архівної справи переважно ХІХ ст., реорганізаційні експерименти для документаційного забезпечення національних урядів 1917–1919 рр. і радянської влади 1920–1930-х рр.

У праці В.С. Шандри ґрунтовно проаналізовано механізм організації документування та роботи з документами в генерал-губернаторствах України. Усебічному вивченню актів і документів Галицько-Волинського князівства ХІІІ – першої половини ХІVст. присвячено працю О.А. Купчинського.

У дослідженні І.Л. Синяка висвітлено джерела з історії діловодства Запоріжжя доби Нової Січі (1734-1775). Внутрішню організацію діловодних операцій в апараті управління Генерального секретаріату 1917–1919 рр. дослідив історик Ю.І. Палеха.

Дослідження над історією організації діловодств радянських установ 1920–1930-х років здійснила Н.В. Сальнікова.

Доречним буде виокремити відому колективну працю істориків, архівістів та документознавців «Нариси історії архівної справи в Україні» (2002), де описано основні риси розвитку діловодства в українських землях, що перебували в складі різних держав, починаючи від часів Київської Русі і до сучасності. Автори праці здійснили порівняльний аналіз традицій діловодства та архівної справи у різні історичні епохи (з ХV ст. до 20-х рр. ХХ ст.), а відтак описали нівелювання цих традицій під впливом зарубіжних запозичень.

Наявність більш-менш подібних поглядів різних дослідників на періодизацію історії діловодства надала можливість виявити певні критерії для виокремлення періодів його розвитку.

Опираючись на періодизацію М.В. Комової, виокремлюємо сім етапів розвитку документування ділових паперів [11, с. 17–18].

I етап охоплює часи княжої України – Київської держави (X–XIII ст.) і Галицько-Волинської держави (XIII–XIV ст.). Документами цього періоду можна вважати літописи, акти, княжі грамоти, правові кодекси.

II етап — це часи литовсько-польської доби (XIV–XVII). До документів цього історичного періоду зачисляємо грамоти великих князів литовських і королів польських, акти сеймів, «Литовську метрику», «Коронну метрику», «Судебник Казимира», Литовський статут, акти трибуналів, актові книги міських і земських судів, акти магдебургій, акти й документи церковних інституцій та приватні документи (маєткові та фамільні). Дослідниця вказує, що в цьому історичному етапі вже йдеться про документи міжнародно-правового характеру, а саме: хроніки, літописи московські, польські, турецько-татарські, спогади західноєвропейських мандрівників, листи, щоденники, описи.

III етап охоплює часи гетьманської України (XVII – перша половина XVIII ст.). «У цей час зростає диференціація документних джерел і збільшується загальна їх кількість. Українське походження і зміст документів визначали державний характер гетьманської України» [11, с. 18]. Новими для тогочасної сфери діловодства стають такі документи: *міжнародні договори, конституції, універсали та листи гетьманів, акти Генеральної військової канцелярії, акти Генерального військового суду, акти Генерального скарбу, акти Генеральної канцелярії, акти полкової адміністрації і судочинства, акти соєнних урядів, акти міського самоврядування (магістратів і ратуш), акти й документи церковних та культурно-освітніх інституцій.*

IV етап — друга пол. XVIII–XIX ст. — Україна у складі Російської імперії. Становище нашої держави «зумовило появу таких видів офіційних історичних джерел, як документи російського уряду, що стосуються України, документи російських установ, що діяли на території України» [11, с.18]. До документів цього періоду долучаємо також приватні: *матеріали маєткових і фамільних архівів, щоденники, мемуари, листи.* Дослідниця виокремлює цілком нову групу документів, що виникають на базі фабрично-заводських архівів України (починаючи з XVII ст.). Цей період знаменний ще й тим, що в Україні розвивається книгодрукування, а відтак поруч з рукописними документами з'являються друковані.

VI етап охоплює радянський період, який не відзначається особливим розвитком українського діловодства, оскільки українська мова була усунута з ділового усного і письмового мовлення.

VII етап бере свій початок від 1991 року, коли документування починають провадити українською мовою. Пізніше конституційне надання україн-

ській мові статусу державної закладає фундамент широкого її впровадження в усіх сферах ділового життя.

О.М. Загорецька відзначає, що на розвиток діловодства в Україні у різні історичні періоди здійснювали вплив дві групи чинників: «1) політичні, економічні та інші соціально-правові зрушення в Україні; 2) зміни в нормативному забезпеченні діловодства, а також в організації його технологічних процесів. Часто ці чинники діють разом, вони взаємопов'язані, і другий є результатом безпосередньої дії або впливу першого» [8, с. 170]. «Історія розвитку нормативного та науково-методичного забезпечення організації діловодства в Україні практично не знайшла відображення в історіографії, — пише О.М. Загорецька. — Питанням такого забезпечення у різні історичні періоди приділено увагу в працях ряду авторів, як правило, лише у зв'язку з розглядом розвитку суміжних сфер практичної діяльності, передусім архівної справи, або дослідженням історії діяльності державних чи наукових установ» [8, с. 172].

Дослідниця виокремила два періоди розвитку діловодства в Україні, які ще не обиралися для дослідження істориками діловодства: перший у межах 1950–1980-х рр., другий — з 1991 р. по 2004 р. О.М. Загорецька особливу увагу фокусує на висвітленні науково-методичного розвитку діловодства України у період радянського союзу. О.М. Загорецька розглядає цей період у два етапи: 1950–1960 рр. та 1970–1980 рр. У 1950–1960 рр. уряди СРСР та УРСР почали приділяти більшу увагу документам, найосновнішою причиною чого стала програма повоєнного відновлення. Також науковець аналізує нормативне та науково-методичне забезпечення організації діловодства в Україні, що сформувалося в 1970–1980-х рр. Одночасно О.М. Загорецька наголошує на важливості впровадження в Україні у цей період Єдиної державної системи діловодства та комплексу нормативних і методичних документів.

Набуття Україною незалежності в 1991 р. зумовило необхідність змін у змісті та завданнях нормативного і науково-методичного забезпечення організації діловодства. Науковець описує низку типових недоліків в організації діловодних процесів:

«відсутність загальної координації діловодства»;

«відсутність нормативних актів, необхідних для впровадження електронного діловодства в органах державної влади та інших установах України»;

«проблеми унормування окремих діловодних процесів, зокрема реєстрації документів, контролю за їх виконанням, визначення обсягів документообігу, формування справ, забезпечення збереженості документів у діловодстві, передавання документів на зберігання до архівних підрозділів тощо» [8, с. 180].

Вирішення цих та інших завдань науковець вбачає в інтеграції творчих зусиль архівних установ, науково-дослідних інституцій, вищих навчальних закладів, а також служб діловодства органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій усіх форм власності.

На думку В.В.Бездрабко «до останнього десятиліття ХХ ст., окрім поодиноких фактів, говорити серйозно про розвиток документознавства в Україні

не доводиться» [5, с. 165]. Дослідниця серед причин актуалізації діловодної проблематики наприкінці ХХ ст. називає такі фактори:

- ускладнення управлінських функцій;
- упровадження електронно-обчислювальної техніки в усі сфери людської діяльності;

- необхідність раціональної організації діловодства в установі з метою економії робочого часу, ефективності реалізації управлінських завдань і рішень; успішне комбінування різних напрямів роботи з документами [3, с. 156].

Науковий аналіз історії розвитку діловодства в Україні, аналіз традицій та інновацій дозволяє простежити динаміку труднощів, що виникали у цій сфері. Беручи до уваги досвід українського діловодства, а також зарубіжний, можна визначити перспективні напрями розвитку цієї сфери. Така проблематика дедалі частіше стає об'єктом дисертаційних досліджень, наукових студій та темою обговорення на сторінках спеціальної періодики.

Сучасне суспільство зазнає глобальної інформатизації у всіх сферах. Такі тенденції у суспільному житті неминуче позначаються на сфері діловодства. Проблеми та перспективи, пов'язані з цим явищем, висвітлені у науковій статті І.С.Товта [21, с. 59]. Науковець спиняється на з'ясуванні ролі інформатизації суспільства в удосконаленні роботи з документальною управлінською інформацією; визначає способи модернізації діловодства у процесі переходу його на електронний рівень; аналізує проблеми, що виникають за умови тотальної комп'ютеризації системи діловодства; розкриває роль діловодства в системі загального інформаційного забезпечення.

Перспективні напрями організації діловодства в Україні слід розглядати у двох площинах – науково-методичній та нормативній. Науково-методичні перспективи діловодства полягають у:

- подальших науково-дослідних пошуках та дослідженнях прикладної галузі діловодства;

- розробці науково-методичних рекомендацій для підвищення культури діловодства в установах;

- дослідженні нових видів службових документів;

- активному освоєнні зарубіжного досвіду з керування документацією;

- удосконаленні інформаційних технологій;

Перспективи нормативно-правового поля полягають у подальшій розробці та забезпеченні організації діловодства в Україні, а саме:

- прийняття Закону України «Про діловодство»;

- нормативно-правові акти, що регулюють організацію електронного діловодства;

- стандартизація правових документів України з міжнародними.

Зрозумілим є те, що науково-методична та нормативна площини перебувають у якнайтіснішому взаємозв'язку та співпраці. Перспектива тотальної інформатизації, поряд з іншими перспективами організації діловодства в Україні, мабуть, потребує найнагальнішого опрацювання та реалізації у практиці.

Оскільки суспільство стрімко крокує до тотальної комп'ютеризації, її впровадження на всіх етапах діловодного процесу дає можливість не тільки спростити та підвищити продуктивність управлінських функцій, а й здешевити управлінську працю.

1. Антоненко І. С. Засоби класифікації та словниковий контроль у керуванні документацією / І. С. Антоненко // Наукові праці НБУВ. — К., 2005. — Вип. 14. — С. 537–547. 2. Бездрабко В. В. Діловодство — документаційне забезпечення управління — керування документаційними процесами: термінологічні межі та розмежування значень / В. В. Бездрабко // Наукові праці. — Т. 88, вип. 75: Історичні науки. — Миколаїв, 2008. — С. 156–165. 3. Бездрабко В. В. Діловодство у переддень народження документознавства: особливості побутування та вплив на еволюцію науки про документ / В. В. Бездрабко // Наукові праці. — Т. 88, вип. 75: Історичні науки. — Миколаїв, 2008. — С. 156–165. 4. Бездрабко В. В. Історія документознавства в Україні: історіографічний дискурс / В. В. Бездрабко // Вісн. Акад. праці і соціальних відносин Федерації профспілок України. — 2008. — № 2. — С. 105–117. 5. Бездрабко В. В. Сучасне документознавство в Україні: концепції, перспективи розвитку / В. В. Бездрабко // Український історичний журнал. — 2008. — № 6. — С. 165–183. 6. Дашкевич Я. Р. Адміністративні, судові й фінансові книги на Україні в XIII–XVIII ст.: проблематика, стан і методика дослідження / Я. Р. Дашкевич // Історичні джерела та їх використання. — К.: Наук. думка, 1969. — Вип. 4. — С. 129–171. 7. Дашкевич Я. Р. Стан і завдання української дипломатики / Я. Р. Дашкевич // Третя республік. наук. конф. з архівознавства та інших спеціальних історичних дисциплін. — Друга секція: Спеціальні історичні дисципліни. — К., 1968. — С. 113–137. 8. Загорецька О. М. Нормативне та науково-методичне забезпечення організації діловодства в Україні у 1950–1980-х роках / О. М. Загорецька // Студії з архівної справи та документознавства; Держкомархів України. УНДІАСД. — К., 2004. — Т. 11. — С. 177–182. 9. Загорецька О. М. Теорія діловодства як галузь наукових знань / О. М. Загорецька // Студії з архівної справи та документознавства. — К., 2002. — Т. 8. — С. 139–141. 10. Загорецька О. М. Термінологічні стандарти з діловодства й архівної справи: історичний аспект і сучасний стан / О. М. Загорецька // Документознавство та інформаційна діяльність: Наука. Освіта. Практика : зб. матеріалів наук. конф. (18 грудня 2002 р.). — К., 2003. — С. 55–58. 11. Комова М. В. Діловодство / М. В. Комова. — Львів: Тріада плюс, 2006. — 217 с. 12. Комова М. В. Українська документознавча термінологія: шляхи творення та функційні особливості / М. В. Комова. — Львів: Львівська політехніка, 2011. — 315 с. 13. Кулешов С. Г. Документознавство: Історія. Теоретичні основи / С. Г. Кулешов. — К., 2000. — 161 с. 14. Купчинський О. Акти та документи Галицько-Волинського князівства XIII – першої половини XIV століть. Дослідження. Тексти / О. Купчинський. — Львів: НТШ, 2004. — 1225 с. 15. Нариси історії архівної справи в Україні / [за заг. ред. І. Матяш і К. Климової]. — К.: КМ «Академія», 2002. — 612 с. 16. Національний стандарт України ДСТУ 2732: 2004 «Діловодство й архівна справа. Терміни та визначення понять». — [чинний від 01.07.2005]. — К.: Держспоживстандарт, 2005. — 47 с. 17. Палеха Ю. І. До історії організації діловодства в державному апараті українських урядів 1917–1918 рр. / Ю. І. Палеха // Студії з арх. справи та документознавства. — 2004. — Т. 12. — С. 132–136. 18. Савицький В. Т. Документ як базове поняття документаційного забезпечення управління / В. Т. Савицький // Документознавство та інформаційна діяльність: Наука. Освіта. Практика : зб. матеріалів наук. конф. (18 грудня 2002 р.). — К., 2003. — С. 313–317. 19. Сальнікова Н. В. Діловодство радянських установ в Україні: Джерельна база / Н. В. Сальнікова // Наук. зап. : зб. пр. молодих вчених та аспірантів. — К., 2005. — Т. 10. — С. 189–196. 20. Синяк І. Л. Діловодство паланкових канцелярій періоду Нової Січі (1734–1775) / І. Л. Синяк // Наук. зап. : зб. пр. молодих вчених та аспірантів. — К., 2005. — Т. 10. — С. 197–215. 21. Товт І. С. Перспективи розвитку діловодства в контексті становлення інформаційного суспільства / І. С. Товт // Документознавство. Бібліотекознавство. Інформаційна діяльність: проблеми науки, освіти, практики : зб. матеріалів Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 25–26 трав. 2004 р.). — К., 2004. — С. 52–59. 22. Шандра В. С. Генерал-губернаторства в Україні: XIX – початок XX століття / В. С. Шандра. — К.: НАН України. Ін-т історії України, 2005. — 427 с.

**ПЕРСПЕКТИВНЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ ОРГАНИЗАЦИИ
ДЕЛОПРОИЗВОДСТВА В УКРАИНЕ.**

Изложены сведения о научных исследованиях проблемы формирования понятийного аппарата делопроизводства. Также подано научные исследования истории управленческой деятельности в Украине. Основное внимание уделено выделению актуальных и перспективных направлений развития делопроизводства в наше время.

**PERSPECTIVE DIRECTIONS OF ORGANIZATION OF OFFICE WORK
IN UKRAINE.**

This paper presents scientific researches of problem of unitizations of records management's definitions as separate area of knowledge. The article outlines scientific studies of records management history in Ukraine. This paper deals with actual perspective directions of organization of records management in nowadays.

Стаття надійшла 12.10.2012